

Arrest

nr. 201 988 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat H. RIAD *loco* advocaat M. DOUTREPONT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 15 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 17 september 2015 asiel aan. Op 25 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren in het dorp Badel (district Narang, provincie Kunar). U bent opgegroeid in het district Surobi, provincie Kabul. U bent ongeveer drie jaar geleden gehuwd met G. M. N. (...). Sinds jullie huwelijk woont u bij uw echtgenoot in Lalander, Chaharasyab, provincie Kabul. U bent nooit naar school gegaan en bent ongeletterd. Uw echtgenoot werkte in Afghanistan als chauffeur voor het parlementslid Nasir Ahmad Ghoryani.

De schoonzoon van de tante van uw echtgenoot, M. N. (...), die bij de taliban is, ontdekte dat uw echtgenoot voor een parlementslid werkte. Hij kwam langs bij u thuis en zei aan uw echtgenoot dat de taliban een bom in zijn wagen wilde leggen. Uw echtgenoot moest de wagen dan in het parlement brengen. Uw echtgenoot zei hem dat hij hem iets zou laten weten. Tien à vijftien dagen later kwam hij terug met vier talibs. Uit schrik stemde uw echtgenoot in en gaf hem zijn telefoonnummer toen hem dat gevraagd werd. U en uw familie zijn twee of drie dagen nadien naar het huis van uw zus in Kabul vertrokken.

Vandaaruit bent u in mei 2015 met uw echtgenoot, zijn moeder, broer, zoon en jullie dochter gevlucht naar Iran. In Iran werd de wagen waarin de zoon, moeder en broer van uw echtgenoot zaten, tegengehouden. Ze werden gedeporteerd naar Afghanistan. Na een reis van vier maanden vroeg u op 17 september 2015 asiel aan in België, samen met uw echtgenoot.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of asielaanvraag, leggen u en uw echtgenoot jullie taskara neer, de taskara van uw dochter, het rijbewijs van uw echtgenoot, een opleidingscertificaat "Introduction to close protection" van uw echtgenoot, een bevestigingsbrief van het parlementslid waarvoor uw echtgenoot werkte en de briefomslag waarin de documenten naar u werden opgestuurd neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met deze die uw echtgenoot G. M. N. (...) verklaarde. U haalt namelijk geen andere problemen aan dan problemen die voortvloeiden uit uw echtgenoot zijn beweerde tewerkstelling als chauffeur voor een parlementslid (CGVS L. (...), p. 14). Zoals uiteengezet in de beslissing van uw echtgenoot die hieronder hernomen wordt, kan er geen geloof worden gehecht aan zijn tewerkstelling voor Nasir Ahmad Ghoryani en de problemen die daaruit volgden. Daarom wordt u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Deze beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient echter te worden vastgesteld dat u uw beweerde tewerkstelling als chauffeur van het parlementslid Nasir Ahmad Ghoryani niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien deze tewerkstelling de kern van uw asielrelaas uitmaakt, wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven sterk ondermijnd. Zo kan u niet aannemelijk maken hoe u aan deze job bent geraakt. U verklaart dat u uw job gevonden heeft via een vriend die de vroegere chauffeur van Nasir Ahmad Ghoryani kende (gehoorverslag CGVS G. M. (...), dd. 23.05.2016, p. 13-14). U weet echter niet hoe uw vriend deze persoon kende, noch hoe de vroegere chauffeur heette, waar hij vandaan kwam of wat er met hem gebeurd was (CGVS G. M. (...), p. 14). Indien u daadwerkelijk uw job op deze manier gevonden zou hebben, zou men verwachten dat u hierover meer zou kunnen vertellen. In de Afghaanse context waarin familie- en clanverbanden centraal staan, is het daarnaast weinig aannemelijk dat een parlementslid voor een gevoelige functie als zijn dagelijkse chauffeur zijn keuze zou laten vallen op iemand die niet uit zijn onmiddellijke omgeving komt. Nasir Ahmad Ghoryani was namelijk afkomstig uit Herat, aangezien u denkt dat zijn familie en broers van die provincie waren (CGVS, p. 12). Waarom hij dan iemand uit het dorp Lalander, district Chaharasyab, provincie Kabul zou vertrouwen als persoonlijke chauffeur mag een raadsel heten.

Ook de manier waarop u uw daaropvolgende aanwerving omschrijft kan weinig overtuigen in de Afghaanse veiligheidscontext. U verklaart dat u zich aanmeldde bij de secretaris van het parlementslid,

die u een rijvaardigheidstest liet uitvoeren, waarna u mocht beginnen. U verklaart dat de secretaris u verder geen vragen stelde en dat er geen verdere stappen waren in het proces van uw aanwerving (CGVS G. M. (...), p. 14). Enkele ogenblikken later spreekt u zichzelf tegen wanneer u geconfronteerd wordt met deze wel heel eenvoudige aanwervingsprocedure voor een functie zo nauw verbonden bij een parlementslid door te verklaren dat de secretaris u vragen had gesteld over uzelf en over waar u vandaan kwam en dat hij uw taskara checkte (CGVS G. M. (...), p. 14). U geeft hierdoor de indruk uw antwoorden aan te passen aan de vraagstelling.

Daarnaast mag het verbazen dat u zich niet zou herinneren of u uw rijbewijs gehaald heeft voor of na uw tewerkstelling als chauffeur voor het parlementslid Nasir Ahmad Ghoryani. U verklaart aanvankelijk dat u uw rijbewijs gehaald had voor uw tewerkstelling als chauffeur. Onmiddellijk daarna verklaart u zich dit niet te herinneren (CGVS G. M. (...), p. 9, p. 14). Het is weinig geloofwaardig dat u zich niet zou herinneren of u dit rijbewijs, waarvoor u een week theorielessen zou gevolgd hebben en een theoretisch en praktijkexamen afgelegd zou hebben (CGVS G. M. (...), p. 10), al op zak had toen u zich aanbood voor uw job als chauffeur dan wel of u het achteraf haalde toen u deze job reeds uitvoerende. Het rijbewijs dat u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag werd uitgegeven op 13/6/1393 volgens de Afghaanse kalender (AK) ofwel op 4 september 2014 volgens de Gregoriaanse kalender (GK), met andere woorden ongeveer negen maanden voor uw vlucht uit Afghanistan in mei 2015 (CGVS G. M. (...), p. 4). Gezien u verklaart in totaal twee jaar als chauffeur gewerkt te hebben voor het parlementslid, zou u uw rijbewijs ruim een jaar na uw indiensttreding behaald hebben. Het is ongeloofwaardig dat u zich niet zou herinneren uw rijbewijs gehaald te hebben na ruim een jaar als chauffeur gewerkt te hebben. Het is bovendien bevreemdend dat u als één van de redenen waardoor uw werkloze vriend N. A. (...), via dewelke u aan uw job als chauffeur bent geraakt, niet zelf geïnteresseerd was in de jobaanbieding als chauffeur, aanhaalt dat hij geen rijbewijs had terwijl u op het ogenblik van uw aanwerving klaarblijkelijk zelf ook niet over een rijbewijs beschikte (CGVS G. M. (...), p. 14). Bovendien blijkt uw kennis over de verkeersborden - waarover u aanhaalt geleerd te hebben tijdens uw theoretische lessen - gering te zijn. Gevraagd naar de kleur van de snelheidsborden weet u niet met zekerheid of ze blauw of rood waren. Evenmin bent u zeker van de kleur van het door u aangehaalde bord dat aangeeft dat er fietsers kunnen zijn langs de weg (CGVS G. M. (...), p. 10).

Verder bent u bijzonder kort van stof wanneer u gevraagd wordt wat meer te vertellen over het parlementslid waarvoor u werkte, Nasir Ahmad Ghoryani. U antwoordt onmiddellijk dat u niets meer weet over hem behalve dat u denkt dat hij afkomstig was uit de provincie Herat (CGVS G. M. (...), p. 12). Na herhaaldelijk doorvragen om meer te vertellen over Nasir Ahmad Ghoryani vertelt u dat hij getrouwd is, twee dochters en een zoon heeft, in het verleden jihad gevoerd heeft en land heeft naast de luchthaven dat hij verhuurt aan de Amerikanen. U kan echter niet uitweiden over zijn voormalige jihadi activiteiten. U weet evenmin wanneer hij verkozen was noch hoe lang hij reeds in het parlement zetelde (CGVS G. M. (...), p. 13). De vaststelling dat u er niet in slaagt op een spontane manier te vertellen over het parlementslid waarvoor u twee jaar als chauffeur gewerkt zou hebben en niet verder komt dan enkele algemeenheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling.

Ook uw kennis over andere parlementsleden is ontoereikend voor iemand die twee jaar voor een parlementslid gewerkt zou hebben. U haalt namen aan van een aantal andere parlementsleden, maar voegt onmiddellijk toe dat u naast deze namen niets over hen kan vertellen (CGVS G. M. (...), p. 15), hetgeen uw kennis over hen weinig authentiek doet overkomen. U weet niet welke etnische afkomst de door u aangehaalde voorzitter van het parlement Abdul Rawoof Ibrahim heeft of waar deze vandaan komt (CGVS G. M. (...), p. 16). U weet evenmin waar de door u aangehaalde Ramazan Bashar Dost vandaan komt (CGVS G. M. (...), p. 16). De door u aangehaalde Abdullah Lalai (CGVS G. M. (...), p. 15-16) werd door het CGVS zelfs niet teruggevonden in de door het Afghaans Parlement gepubliceerde lijst van zetelende senatoren en volksvertegenwoordigers (zie administratief dossier). Frappant is ook dat u met geen enkele andere chauffeur zou hebben gesproken die net als u stevast geparkeerd stond aan het parlement (CGVS G. M. (...), p.15). Uw verklaring dat u moest slapen en niet mocht praten met anderen kan niet als geloofwaardig worden bestempeld.

Verder vertoont u een manifest gebrek aan kennis over het Afghaans parlement voor iemand die er twee jaar bijna dagelijks geweest is en voor een parlementslid werkte. De vraag om te vertellen wat u weet over het Afghaans parlement blokt u onmiddellijk af door te stellen dat u er niets over weet (CGVS G. M. (...), p. 22). U schat dat er misschien 100 personen zetelen in het parlement (CGVS G. M. (...), p. 22), terwijl het werkelijke aantal parlementsleden veel hoger ligt. Maar liefst 259 volksvertegenwoordigers zetelen in het Lagerhuis. Daarnaast zetelen ook nog eens 102 senatoren in het Hogerhuis (zie administratief dossier). U kan niets vertellen over de structuur van het parlement,

weet niet wanneer de laatste parlementsverkiezingen hadden plaatsgevonden en weet ook niet wanneer de volgende parlementsverkiezingen gepland waren en of er problemen waren met de parlementaire verkiezingen (CGVS G. M. (...), p. 22). Dat is hoogst opmerkelijk gezien de parlementsverkiezingen hadden moeten plaatsvinden rond de periode dat u Afghanistan verlaten hebt. De termijn van het parlement verstreek in juni 2015 zonder dat een datum voor de volgende verkiezingen vastgelegd was door onenigheid binnen de regering over de kieswetgeving (zie administratief dossier). Het mag verwonderen dat iemand die op dagelijkse basis in het parlement kwam en rondreed met een parlements lid niet op de hoogte geweest zou zijn van wanneer de volgende parlementsverkiezingen zouden plaatsvinden, temeer omwille van de impact die de verkiezingen gehad zouden kunnen hebben op uw beweerde tewerkstelling. Gevraagd wat er met uw job zou gebeurd zou zijn indien Nasir Ahmad Ghoryani niet zou herverkozen geraakt zijn, antwoordt u dat u dat niet weet en stelt u de vraag hoe u dat zou kunnen weten (CGVS G. M. (...), p. 22), hetgeen een bevreemdende reactie is. Men zou immers verwachten dat u zich over dergelijke vraagstukken die een rechtstreekse invloed hebben op uw leven en welzijn, namelijk het behoud van uw job, zou geïnformeerd hebben. Het feit dat uw kennis over het Afghaans parlement quasi nihil is, zelfs met betrekking tot de eventuele herverkiezing van uw baas, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling.

Ook het gebrek aan kennis van uw echtgenote over uw tewerkstelling als chauffeur voor een parlements lid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling. Op de open vraag alles te vertellen wat ze weet over uw tewerkstelling als chauffeur voor een parlements lid antwoordt ze dat niets weet en dat u haar niets verteld heeft over uw job (CGVS gehoorverslag L. (...), dd. 23.05.2017, p. 9), hetgeen weinig geloofwaardig is in het licht van de twee jaar dat u deze job uitgeoefend zou hebben (CGVS G. M. (...), p. 9) en de drie jaar dat jullie gehuwd zijn (CGVS G. M. (...), p. 4). Ze verklaart tot viermaal toe niets te weten over het parlements lid Nasir Ahmad Ghoryani (CGVS L. (...), p. 9). Ze kan evenmin informatie geven rond specifiekere vragen over zijn familie of zijn verkiezing. Uw echtgenote heeft verder geen informatie over hoe uw dagen als chauffeur eruit zagen, hoe u uw dagen doorbracht, waar u naartoe moest rijden, hoe laat u 's morgens begon of hoe laat uw dagtaak erop zat (CGVS L. (...), p. 9). Uw echtgenote weet niet hoe u aan deze job geraakt was, noch of u iemand kende die Nasir Ahmad Ghoryani kende (CGVS L. (...), p. 9-10). Ze kan niets vertellen over het Afghaans parlement, noch kent ze andere parlementsleden, noch is ze in staat een anekdote of gebeurtenis aan te halen waar u sinds jullie huwelijk over verteld zou kunnen hebben (CGVS L. (...), p. 10). Uw echtgenote haalt aan dat ze niets over uw tewerkstelling of het parlement weet omdat ze een ongeschoolde vrouw is (CGVS L. (...), p. 10). Van de echtgenote van iemand die gedurende twee jaar dagelijks in het parlement kwam en voor een parlements lid werkte, mag echter verwacht worden dat ze enigszins iets zou kunnen vertellen over de tewerkstelling van haar echtgenoot. Bovendien kan er getwijfeld worden aan het profiel van uw echtgenote als ongeschoolde. Op de taskara die ze neerlegt in het kader van jullie asielaanvraag staat vermeld dat ze studente is (CGVS G. M. (...), p. 9). Uw echtgenote heeft hiervoor geen verklaring (CGVS L. (...), p. 12).

Tot slot leggen uw echtgenote en u tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop jullie tijdens jullie vlucht van Afghanistan naar Europa uw kaart van het parlement verloren zijn. Uw echtgenote verklaart dat deze kaart in haar handtas stak, die in een zak stak, die ze tussen Turkije en Griekenland in het water gegooid heeft omdat daartoe de opdracht gegeven werd (CGVS L. (...), p. 6-7). U verklaart eveneens dat jullie de kaart tussen Turkije en Griekenland kwijtgeraakt zijn, maar stelt daarna uw antwoord bij en zegt dat uw vrouw de handtas waarin de kaart stak verloren was op de bus in Servië (CGVS G. M. (...), p. 13). Geconfronteerd met jullie tegenstrijdige verklaringen over hoe jullie de tas en/of de kaart verloren zouden hebben, verklaart u dat uw vrouw dacht dat de kaart in de tas stak die ze op de bus in Servië verloren zou hebben (CGVS G. M. (...), p. 24). Deze verklaring is echter nog steeds tegenstrijdig met de hierboven aangehaalde verklaring van uw vrouw dat ze de tas met daarin uw kaart van het parlement in het water gegooid heeft tussen Turkije en Griekenland (CGVS L. (...), p. 6-7).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde tewerkstelling als chauffeur van het parlements lid Nasir Ahmad Ghoryani. Bijgevolg kan verder geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielaanvraag, dat zijn oorsprong vindt in en onlosmakelijk verbonden is met uw beweerde tewerkstelling als chauffeur van een parlements lid.

De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt bovendien nog verder onderuitgehaald doordat uw echtgenote en u tegenstrijdige verklaringen afleggen over uw ontmoetingen met de taliban en over jullie vertrek van bij jullie thuis in Lalander naar het huis van uw zus. Zo verklaart uw echtgenote dat M. N. (...) tijdens zijn tweede bezoek gezegd zou hebben dat hij uw hele familie zou vermoorden indien u niet inging op zijn eis (vragenlijst CGVS L. (...), dd. 03.12.2015, vraag 5) terwijl u verklaart dat hij zei "je moet

doen wat we de vorige keer besproken hebben” en dat dit alles was wat hij tegen u gezegd had (CGVS G. M. (...), p. 19-20). U verklaart de verschillende versies van deze ontmoeting door te stellen dat uw echtgenote de vraag misschien niet goed begrepen had (CGVS G. M. (...), p. 20). Deze verklaring houdt weinig steek gezien uw echtgenote deze verklaring aflegde in haar vrij relaas wanneer zij op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hadden tot haar vlucht uit Afghanistan. Ook uw andere verklaring dat uw echtgenote eenvoudig is en niet altijd alles begrijpt (CGVS G. M. (...), p. 20), kan geen afdoende verklaring bieden voor jullie uiteenlopende versies van uw tweede ontmoeting met M. N. (...). Uw echtgenote verklaart immers zowel Farsi als Pashtou te spreken (CGVS L. (...), p. 4) en u verklaart Farsi te spreken en Pashtoe te begrijpen (CGVS G. M. (...), p. 4). Van enige communicatieproblemen in jullie huishouden kan dan ook geen sprake zijn.

Over uw vertrek van bij u thuis in Lalander naar het huis van uw zus verklaart u dat u alleen bent gegaan en dat uw familie twee dagen later naar het huis van uw zus is gekomen (CGVS G. M. (...), p. 22-23). Uw echtgenote verklaart dan weer dat jullie allen samen gereisd zijn van Lalander naar het huis van uw zus (CGVS L. (...), p. 8). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, herhaalt u louter uw verklaringen hierover (CGVS G. M. (...), p. 24). Het louter herhalen van eerdere verklaringen doet echter geen afbreuk aan bovenvermelde duidelijke tegenstrijdigheid.

Daarnaast legt uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar het eerste gesprek tussen M. N. (...) en uzelf zou plaatsgevonden hebben. Op de DVZ verklaarde uw echtgenote dat dit eerste gesprek in een kamer plaatsvond in jullie huis (vragenlijst CGVS L. (...), vraag 5). Tijdens haar gehoor verklaarde uw echtgenote dan weer dat dit eerste gesprek buiten plaatsgevonden had (CGVS L. (...), p. 13). Geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen, ontkent uw echtgenote verklaard te hebben dat jullie eerste gesprek in een kamer had plaatsgevonden (CGVS L. (...), p. 13). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen doet echter geen afbreuk aan bovengenoemde duidelijke tegenstrijdigheid. Nochtans haalde uw echtgenote bij aanvang van haar gehoor op het CGVS aan dat alles correct verlopen was bij de DVZ en ze niets wou verbeteren (CGVS L. (...), p. 2), zoals ook u niets wenste te corrigeren aan uw verklaringen afgelegd bij de DVZ (CGVS G. M. (...), p. 2).

Daarnaast legt u inconsistente verklaringen af over het tijdsverloop waarin de verschillende gebeurtenissen zich afgespeeld hebben. U stelt aanvankelijk dat u Afghanistan tien à vijftien dagen na het tweede bezoek van M. N. (...) verlaten heeft (CGVS G. M. (...), p. 17). Later tijdens het gehoor verklaart u dan weer dat u twee à drie dagen na uw tweede gesprek met M. N. (...) uw ontslag heeft aangeboden aan het parlamentslid en dat u twee à drie dagen later het land verlaten heeft (CGVS G. M. (...), p. 21), hetgeen erop neer zou komen dat het tweede bezoek van M. N. (...) vier à zes dagen voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben plaatsgevonden in plaats van tien à vijftien dagen zoals eerder door u verklaard. Uw echtgenote heeft dan weer geen enkel idee van de tijdsperiode die verstreken is tussen het tweede bezoek van M. N. (...) en jullie vertrek uit Afghanistan. Ze kan geen indicatie geven of de tijdsspanne tussen deze twee gebeurtenissen eerder een dag, een week, een maand of een jaar was (CGVS L. (...), p. 12). Daartegenover staat dat uw echtgenote wel kan verklaren dat er tien dagen à twee weken verstreken waren tussen de twee bezoeken van M. N. (...) en dat zij ook jullie huwelijk, haar verblijf in Lalander en jullie vertrek uit Afghanistan en verblijf in België op coherente wijze in de tijd kan situeren (CGVS L. (...), p. 3-4). Het feit dat uw echtgenote voor sommige gebeurtenissen wel in staat is tijdsaanduidingen te gebruiken, maar dan plots geen benul heeft van het verschil tussen een week en een jaar wanneer gepolst wordt naar het tijdsverloop van de verschillende gebeurtenissen in uw asielaas doen haar relaas weinig authentiek overkomen. Geconfronteerd met deze vaststellingen herhaalt uw echtgenote dat ze ongeschoold is, hetgeen hierboven reeds twijfelachtig werd bevonden en bovendien geen verklaring biedt voor haar wisselende vermogen om tijdsinschattingen te maken.

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw asielaas verder onderuitgehaald doordat uw echtgenote niet op de hoogte blijkt van hoe uw eerste ontmoeting met M. N. (...) verlopen is. Gevraagd te vertellen over de eerste keer dat M. N. (...) naar jullie huis gekomen was, verklaart uw echtgenote tot driemaal toe niets te weten over deze ontmoeting (CGVS L. (...), p. 12). Uw echtgenote blijkt ook niet op de hoogte van wat u de taliban geantwoord zou hebben tijdens deze eerste ontmoeting met M. N. (...) (CGVS L. (...), p. 13). Van iemand die haar land ontvlucht omwille van bedreigingen door de taliban gericht aan haar echtgenoot en die op basis hiervan asiel aanvraagt, mag echter verwacht worden dat zij op de hoogte is van hoe de verschillende gebeurtenissen in grote lijnen verlopen zijn.

Daarnaast is uw weergave van uw gesprek met Nasir Ahmad Ghoryani waarin u hem op de hoogte stelt dat u niet langer voor hem kon werken doordat u benaderd was door de taliban om een aanslag te

plegen op het parlement weinig overtuigend. Nadat u hem dit nieuws verteld zou hebben, zou het parlamentslid eenvoudig gereageerd hebben met "oké, jij moet het weten". Hij zou u geen verdere vragen gesteld hebben over de plannen van de taliban om een aanslag te plegen, noch over de talibs in kwestie door wie u benaderd zou geweest zijn (CGVS G. M. (...), p. 21). Het is ongeloofwaardig dat een parlamentslid dat te weten komt dat er plannen zijn om een aanslag te plegen op het parlement, toch het symbool van de prille democratie in Afghanistan, geen verdere vragen stelt om hier meer over te weten te komen teneinde de bedreiging in te schatten en de aanslag te verijdelen. Wanneer dit wordt opgeworpen, stelt u dat hij misschien geen verdere informatie nodig had (CGVS G. M. (...), p. 21), hetgeen een bevreemdende reactie is voor iemand wiens leven gevaar loopt.

Tot slot vertoont u weinig interesse in de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag. Zo kent u de inhoud van de brief opgemaakt door het parlamentslid waarvoor u werkte niet. U haalt aan de brief niet te kunnen lezen, maar heeft de brief ook niet door iemand laten voorlezen. Wanneer de Protection Officer zich hierover verbaast, wijst u er louter op dat men door het watermerk op het briefpapier kan vaststellen dat het een authentiek document betreft (CGVS G. M. (...), p. 11). Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt echter dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Er kan dan ook weinig waarde worden gehecht aan deze brief, die een subjectief karakter vertoont gezien hij wellicht op uw vraag is opgesteld.

Uit bovenstaande blijkt dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor de taliban omwille van uw tewerkstelling voor een parlamentslid aannemelijk te maken.

Uw advocaat wijt het gebrek aan kennis van uw echtgenote over uw tewerkstelling en over de verschillende gebeurtenissen die geleid hebben tot jullie vlucht uit Afghanistan en de tegenstrijdigheden die tijdens jullie beider gehoren op het CGVS aan het licht zijn gekomen aan taalproblemen die zouden bestaan tussen uw echtgenote en uzelf (CGVS L. (...) M. (...), p. 14). Deze verklaring kan zoals eerder reeds aangehaald niet weerhouden worden. U bent van gemengd Tadjieks-Pashtounse afkomst (verklaring DVZ, G. M. (...), vraag 6), legde uw verklaring bij de DVZ af in het Pashtou (verklaring DVZ G. M. (...)) en vulde de vragenlijst van het CGVS in het Pashtou in. In de verklaring betreffende de procedure bevestigde u zowel Pashtoe als Dari voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot uw vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (verklaring betreffende procedure G. M. (...), dd. 03.12.2016, vraag 2). Uw echtgenote, die van Pashtounse afkomst is, verklaart tijdens haar gehoor zowel Farsi als Pashtou te spreken (CGVS L. (...), p. 4). Gezien jullie beide zowel Pashtou als Dari verklaren te spreken, dient de verklaring voor de tegenstrijdigheden in jullie verklaringen en voor het gebrek aan kennis van uw echtgenote over uw werk en de gebeurtenissen die tot jullie vlucht geleid hebben, niet gezocht te worden in eventuele communicatieproblemen die zouden bestaan tussen jullie.

Daarnaast haalt uw advocaat aan dat uw echtgenote de taliban vreest omdat ze vrouw is, hoewel uw echtgenote zelf spontaan geen andere problemen aanhaalt dan de problemen die voortvloeiden uit uw beweerde tewerkstelling als chauffeur voor een parlamentslid (CGVS L. (...), p. 14). Hieraangaande moet echter worden opgemerkt dat uw echtgenote deze vrees voor de taliban omdat ze vrouw is niet concreet kan maken. Ze verklaart dat ze in Afghanistan als pasgetrouwde vrouw moest thuis blijven omwille van de taliban. De taliban heeft haar echter nooit aangesproken en ze verklaart dat er hieromtrent geen incidenten gebeurd zijn (CGVS L. (...), p. 15). Gevraagd hoe uw echtgenote zich voelde bij deze regel dat pasgetrouwde vrouwen het huis niet mogen verlaten, beaamt ze dat men zegt dat vrouwen thuis moeten blijven en dat vrouwen daarom thuis blijven (CGVS L. (...), p. 15). Uit de verklaringen van uw echtgenote kan niet afgeleid worden dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft ten opzichte van de taliban louter omwille van het feit dat ze een vrouw is.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u heeft neergelegd, vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. De neergelegde taskara's en uw rijbewijs bevestigen enkel de identiteit en nationaliteit van u en uw gezin

dewelke niet in vraag gesteld worden. De taskara van uw echtgenote werd reeds besproken in het kader van de ongeloofwaardigheid van haar vermeende profiel van ongeschoolde. Uw rijbewijs werd reeds besproken met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw tewerkstelling voor Nasir Ahmad Ghoryani. Bovendien bieden deze documenten geen enkel bewijs voor uw asielmotieven. De briefomslag die u neerlegt bevestigt enkel dat u post ontving uit Kabul. Met betrekking tot de brief van het parlamentslid waarvoor u werkte werd uw desinteresse voor de inhoud ervan reeds opgemerkt. Wat betreft uw opleidingscertificaat "Introduction to close protection" wordt gewezen op de hierboven reeds aangehaalde beperkte bewijswaarde van Afgaanse documenten. Bovendien is het vreemd dat u zelf niet kan aanhalen wanneer u die opleiding heeft gevolgd, ten opzichte van uw tewerkstelling voor het parlamentslid. Zelfs niet bij benadering (CGVS G. M. (...), p.11). Dergelijke documenten hebben dan ook enkel het vermogen hebben om de intrinsieke basiswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geïdoleerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van de artikelen 48/3, 48/4, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3. van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Verzoekster laat gelden dat de bestreden beslissing niet alle door haar geuite gegronde vrees voor vervolging heeft in acht genomen. Zij meent dat haar asielaanvraag, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt aangenomen, niet volledig samenloopt met dat van haar echtgenoot en wijst erop dat zij tevens vervolging vreest omdat zij vrouw is en dat dit door de commissaris-generaal niet ernstig onderzocht is geweest. Vervolgens verwijst verzoekster naar een Resolutie van de Raad van Europa in dewelke aan de lidstaten wordt gevraagd om aandacht te besteden aan het gendersaspect gedurende de behandeling van de asielprocedure van vrouwen en meisjes en naar een rapport van Vluchtelingenwerk over gendergerelateerde asielaanvragen. Daarnaast stelt verzoekster dat vrouwen kunnen worden beschouwd als een sociale groep in de zin van het Verdrag van Genève, dat vrouwen in Afghanistan per definitie veel minder waard zijn dan mannen en dat alleenstaande vrouwen een zeer kwetsbare groep vormen. Zij haalt nog aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) een eigen gendercel hebben opgericht. Doordat zij een vrouw is die komt uit Afghanistan, "waar de normen volgens dewelke alleenstaande vrouwen dienen te leven onmenselijk strikt zijn en gaar niet in staat zullen stellen haar kinderen te onderhouden", meent verzoekster dat

artikel 48/3, § 2, tweede lid, f), van de Vreemdelingenwet geschonden werd, evenals artikel 4.3, a) en c), van de Kwalificatierichtlijn en het eigen beleid van het CGVS.

Voorts wijst verzoekster erop dat de verklaring van haar echtgenoot over zijn tewerkstelling als chauffeur voor een Afghaans parlamentslid niet gewoonweg van tafel kan worden geveegd op de loutere basis dat Afghaanse documenten gemakkelijk te vervalsen zijn.

Tevens wijst zij erop dat zij niet veel wist over het werk van haar echtgenoot daar hij in Kabul woonde en zij in Lalander en hij enkel thuis kwam op vrijdagavond. Zij stelt verder dat dit verre van onwaarschijnlijk is in de Afghaanse maatschappij en dat zij bovendien herhaaldelijk verklaard heeft ongeschoold te zijn.

Voorts is verzoekster het niet eens met de door de commissaris-generaal verrichte analyse van de veiligheidssituatie in Kabul, dat niet gespaard wordt van geweld. Zij citeert hierbij uit een rapport van Amnesty International van 27 april 2017 en uit een persartikel van Le Monde van 6 juni 2017 en wijst erop dat om die reden onder meer Duitsland op 2 juni 2017 beslist heeft om geen Afghanen meer terug te sturen naar Afghanistan, zelfs niet naar Kabul. Verder verwijst verzoekster nog naar drie arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarbij telkens de tenuitvoerlegging van aan een Afghaanse man afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst wordt.

Ten slotte betwist verzoekster dat zij in Kabul over een veilig vestigingsalternatief zou beschikken. Haar familie bevindt zich immers nog steeds in Badel en haar schoonfamilie in Lalander en het leven in Kabul kost veel geld. Zij citeert daarbij uit de “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 en uit een rapport van de Human Rights Council van de Verenigde Naties van 12 april 2017. Daar voegt zij aan toe dat doordat haar echtgenoot zijn werk verlaten heeft, het voor hen nog moeilijker zal zijn om zich te vestigen in Kabul.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- “*NDS claims Quetta Shura member held in Kabul*”, 11 juli 2015, www.pahjwok.com;
- “*Afghan Taliban kill at least 28 in major attack in central Kabul*”, 19 april 2016, www.reuters.com;
- “*Afghanistan’s NDS spy agency HQ hit by deadly Taliban suicide, gun attack*”, 16 januari 2013, www.cbsnews.com;
- “*Afghanistan: UN condemns latest terrorist attacks against civilians and diplomats*”, 11 januari 2017, www.un.org;
- “*Duitsland stopt uitzettingen naar Afghanistan*”, 2 juni 2017, www.duitslandinstituut.nl;
- “*Attentat de Kaboul: le bilan monte à 150 morts*”, 6 juni 2017, www.lemonde.fr;
- “*Afghanistan: Civilian casualties show how unsafe it is for refugees to be returned*”, 27 april 2017, www.amnesty.org.

2.2.2. Op 8 februari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-68 en p. 153-157.

2.2.3. Bij een aanvullende nota van 14 februari 2018 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende stukken neer:

- een attest van Hadji Ahmad Faiza Ghoryani, met beëdigde vertaling naar het Frans;
- een dreigbrief van de taliban, met beëdigde vertaling naar het Frans;
- Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, “*Afghanistan: information sur les lettres de nuit [shab nameha, shabnamah, shabnameh], y compris sur leur apparence (2010-2015)*”, 10 februari 2015;
- een kopie van de omslag waarin de documenten vanuit Afghanistan naar haar echtgenoot werden gestuurd;
- een medisch verslag betreffende de moord op de broer van haar echtgenoot, met beëdigde vertaling naar het Frans;
- een kopie van de taskara van de broer van haar echtgenoot, met beëdigde vertaling naar het Frans.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling, die enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal betreft, door de bestreden beslissing geschonden acht.

Aangaande verzoeksters verwijzing naar artikel 4.3. van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze norm is overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepaling, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikt.

In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat ook dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Het middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd nu haar asielmotieven volledig overeenkomen met deze van haar echtgenoot en er geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van haar echtgenoot voor het parlementslid Nasir Ahmad Ghoryani en de problemen die daaruit volgden, waarna de motieven van de beslissing die ten aanzien van haar echtgenoot werd genomen worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoeksters asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert en meent waarom verzoekster er niet in geslaagd is om haar vrees om door de taliban te worden vermoord omwille van de tewerkstelling van haar echtgenoot voor een parlementslid aannemelijk te maken. Verzoekster meent dat zij tevens vervolging vreest omdat zij vrouw is en dat dit door de commissaris-generaal niet ernstig onderzocht zou zijn geweest. In de beslissing die ten aanzien van haar echtgenoot werd genomen wordt evenwel gesteld dat verzoekster zelf spontaan geen andere problemen aanhaalt dan de problemen die voortvloeiden uit de beweerde tewerkstelling van haar echtgenoot als chauffeur voor een parlementslid, doch dat haar advocaat aanhaalt dat zij de taliban vreest omdat ze vrouw is. Daarbij merkte de commissaris-generaal op dat verzoekster “*deze vrees voor de taliban omdat ze vrouw is niet concreet kan maken*”. Hij licht toe dat verzoekster verklaarde “*dat ze in Afghanistan als pasgetrouwde vrouw moest thuis blijven omwille van de taliban*”, doch dat de taliban haar nooit heeft aangesproken en dat ze verklaarde dat hierover geen incidenten zijn gebeurd. Gevraagd hoe zij zich voelde bij de regel dat pasgetrouwde vrouwen het huis niet mogen verlaten, verklaarde verzoekster louter dat men zegt dat vrouwen thuis moeten blijven en dat vrouwen daarom thuis blijven (adm. doss., stuk 5b, gehoorverslag 23 mei 2017, p. 15). De commissaris-generaal oordeelde terecht dat uit de verklaringen van verzoekster niet kan worden afgeleid dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft ten opzichte van de taliban louter omwille van het feit dat ze een vrouw is. Deze motieven worden in de bestreden beslissing hernomen en worden door verzoekster volledig ongemoeid gelaten. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het voeren van een algemeen en louter theoretisch betoog dat vrouwen kunnen worden beschouwd als een sociale groep in de zin van het Verdrag van Genève en dat alleenstaande vrouwen, wat zij niet is, een zeer kwetsbare groep vormen, doch zij laat na haar persoonlijke vrees voor de taliban als vrouw *in concreto* te duiden. Zij betwist niet dat de taliban haar nooit heeft aangesproken en dat er nooit incidenten met de taliban hebben plaatsgevonden louter omwille van het feit dat zij vrouw is. Aldus maakt zij niet aannemelijk dat

bij de behandeling van haar aanvraag om internationale bescherming te weinig aandacht werd besteed aan het feit dat zij vrouw is of dat de commissaris-generaal de door haar (advocaat) geuite vrees niet voldoende ernstig zou hebben onderzocht. Zij slaagt er dan ook niet in om de voornoemde motieven te weerleggen of te ontcrachten. Ook wat de overige motieven van de bestreden beslissing betreft, onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoekster erop wijst dat de verklaring over de tewerkstelling van haar echtgenoot als chauffeur voor een Afghaans parlamentslid niet gewoonweg van tafel kan worden geveegd op de loutere basis dat Afghaanse documenten gemakkelijk te vervalsen zijn, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt gemotiveerd dat haar echtgenoot weinig interesse vertoonde voor dit document, nu hij de inhoud ervan niet kende. Dit laatste wordt door verzoekster niet betwist. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoeksters asielrelaas. Bovendien dient te worden benadrukt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongelooftwaardig asielrelaas te herstellen. Zoals hierna zal blijken, maakt verzoekster de tewerkstelling van haar echtgenoot als chauffeur van het parlamentslid Nasir Ahmad Ghoryani evenwel niet aannemelijk. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in Afghanistan tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 16, map met 'landeninformatie', "COI Focus Afghanistan. Corruptie en valse documenten"), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekster voorgelegde bevestigingsbrief van het parlamentslid waarvoor haar echtgenoot beweert te werken. Door deze brief nogmaals – weliswaar ditmaal met beëdigde vertaling naar het Frans – voor te leggen bij haar aanvullende nota van 14 februari 2018 en er in deze nota nog op te wijzen dat dit document is opgesteld op het briefpapier van het Afghaanse parlement en is voorzien van een stempel van dit parlement, voert verzoekster in wezen een nieuw middel aan dat zij niet in het verzoekschrift heeft ontwikkeld. Verzoekster laat tevens na aan te tonen dat zij dit middel niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift, zodat het laattijdig is. Bovendien – en ten overvloede – kan er nog op worden gewezen dat het feit dat dit document zou zijn opgesteld op het briefpapier van het Afghaanse parlement en zou zijn voorzien van een stempel van dit parlement, geen afbreuk doet aan het voorgaande.

Inzake de vaststelling dat haar echtgenoot zijn beweerde tewerkstelling als chauffeur van het parlamentslid Nasir Ahmad Ghoryani niet aannemelijk heeft gemaakt, laat verzoekster nagenoeg alle motieven van de beslissing die ten aanzien van haar echtgenoot werd genomen volledig ongemoeid. Zo wordt hierover in de beslissing die ten aanzien van haar echtgenoot werd genomen het volgende gemotiveerd:

“Zo kan u niet aannemelijk maken hoe u aan deze job bent geraakt. U verklaart dat u uw job gevonden heeft via een vriend die de vroegere chauffeur van Nasir Ahmad Ghoryani kende (gehoorverslag CGVS G. M. (...), dd. 23.05.2016, p. 13-14). U weet echter niet hoe uw vriend deze persoon kende, noch hoe de vroegere chauffeur heette, waar hij vandaan kwam of wat er met hem gebeurd was (CGVS G. M. (...), p. 14). Indien u daadwerkelijk uw job op deze manier gevonden zou hebben, zou men verwachten dat u hierover meer zou kunnen vertellen. In de Afghaanse context waarin familie- en clanverbanden centraal staan, is het daarnaast weinig aannemelijk dat een parlamentslid voor een gevoelige functie als zijn dagelijkse chauffeur zijn keuze zou laten vallen op iemand die niet uit zijn onmiddellijke omgeving komt. Nasir Ahmad Ghoryani was namelijk afkomstig uit Herat, aangezien u denkt dat zijn familie en broers van die provincie waren (CGVS, p. 12). Waarom hij dan iemand uit het dorp Lalander, district Chaharasyab, provincie Kabul zou vertrouwen als persoonlijke chauffeur mag een raadsel heten.

Ook de manier waarop u uw daaropvolgende aanwerving omschrijft kan weinig overtuigen in de Afghaanse veiligheidscontext. U verklaart dat u zich aanmeldde bij de secretaris van het parlamentslid, die u een rijvaardigheidstest liet uitvoeren, waarna u mocht beginnen. U verklaart dat de secretaris u verder geen vragen stelde en dat er geen verdere stappen waren in het proces van uw aanwerving (CGVS G. M. (...), p. 14). Enkele ogenblikken later spreekt u zichzelf tegen wanneer u geconfronteerd wordt met deze wel heel eenvoudige aanwervingsprocedure voor een functie zo nauw verbonden bij een parlamentslid door te verklaren dat de secretaris u vragen had gesteld over uzelf en over waar u

vandaan kwam en dat hij uw taskara checkte (CGVS G. M. (...), p. 14). U geeft hierdoor de indruk uw antwoorden aan te passen aan de vraagstelling.

Daarnaast mag het verbazen dat u zich niet zou herinneren of u uw rijbewijs gehaald heeft voor of na uw tewerkstelling als chauffeur voor het parlementslid Nasir Ahmad Ghoryani. U verklaart aanvankelijk dat u uw rijbewijs gehaald had voor uw tewerkstelling als chauffeur. Onmiddellijk daarna verklaart u zich dit niet te herinneren (CGVS G. M. (...), p. 9, p. 14). Het is weinig geloofwaardig dat u zich niet zou herinneren of u dit rijbewijs, waarvoor u een week theorielessen zou gevolgd hebben en een theoretisch en praktijkexamen afgelegd zou hebben (CGVS G. M. (...), p. 10), al op zak had toen u zich aanbood voor uw job als chauffeur dan wel of u het achteraf haalde toen u deze job reeds uitvoerende. Het rijbewijs dat u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag werd uitgegeven op 13/6/1393 volgens de Afghaanse kalender (AK) ofwel op 4 september 2014 volgens de Gregoriaanse kalender (GK), met andere woorden ongeveer negen maanden voor uw vlucht uit Afghanistan in mei 2015 (CGVS G. M. (...), p. 4). Gezien u verklaart in totaal twee jaar als chauffeur gewerkt te hebben voor het parlementslid, zou u uw rijbewijs ruim een jaar na uw indiensttreding behaald hebben. Het is ongeloofwaardig dat u zich niet zou herinneren uw rijbewijs gehaald te hebben na ruim een jaar als chauffeur gewerkt te hebben. Het is bovendien bevreemdend dat u als één van de redenen waardoor uw werkloze vriend N. A. (...), via dewelke u aan uw job als chauffeur bent geraakt, niet zelf geïnteresseerd was in de jobaanbieding als chauffeur, aanhaalt dat hij geen rijbewijs had terwijl u op het ogenblik van uw aanwerving klaarblijkelijk zelf ook niet over een rijbewijs beschikte (CGVS G. M. (...), p. 14). Bovendien blijkt uw kennis over de verkeersborden - waarover u aanhaalt geleerd te hebben tijdens uw theoretische lessen - gering te zijn. Gevraagd naar de kleur van de snelheidsborden weet u niet met zekerheid of ze blauw of rood waren. Evenmin bent u zeker van de kleur van het door u aangehaalde bord dat aangeeft dat er fietsers kunnen zijn langs de weg (CGVS G. M. (...), p. 10).

Verder bent u bijzonder kort van stof wanneer u gevraagd wordt wat meer te vertellen over het parlementslid waarvoor u werkte, Nasir Ahmad Ghoryani. U antwoordt onmiddellijk dat u niets meer weet over hem behalve dat u denkt dat hij afkomstig was uit de provincie Herat (CGVS G. M. (...), p. 12). Na herhaaldelijk doorvragen om meer te vertellen over Nasir Ahmad Ghoryani vertelt u dat hij getrouwd is, twee dochters en een zoon heeft, in het verleden jihad gevoerd heeft en land heeft naast de luchthaven dat hij verhuurt aan de Amerikanen. U kan echter niet uitweiden over zijn voormalige jihadi activiteiten. U weet evenmin wanneer hij verkozen was noch hoe lang hij reeds in het parlement zetelde (CGVS G. M. (...), p. 13). De vaststelling dat u er niet in slaagt op een spontane manier te vertellen over het parlementslid waarvoor u twee jaar als chauffeur gewerkt zou hebben en niet verder komt dan enkele algemeenheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling. Ook uw kennis over andere parlementsleden is ontoereikend voor iemand die twee jaar voor een parlementslid gewerkt zou hebben. U haalt namen aan van een aantal andere parlementsleden, maar voegt onmiddellijk toe dat u naast deze namen niets over hen kan vertellen (CGVS G. M. (...), p. 15), hetgeen uw kennis over hen weinig authentiek doet overkomen. U weet niet welke etnische afkomst de door u aangehaalde voorzitter van het parlement Abdul Rawoof Ibrahim heeft of waar deze vandaan komt (CGVS G. M. (...), p. 16). U weet evenmin waar de door u aangehaalde Ramazan Bashar Dost vandaan komt (CGVS G. M. (...), p. 16). De door u aangehaalde Abdullah Lalai (CGVS G. M. (...), p. 15-16) werd door het CGVS zelfs niet teruggevonden in de door het Afghaans Parlement gepubliceerde lijst van zetelende senatoren en volksvertegenwoordigers (zie administratief dossier). Frappant is ook dat u met geen enkele andere chauffeur zou hebben gesproken die net als u stevast geparkeerd stond aan het parlement (CGVS G. M. (...), p.15). Uw verklaring dat u moest slapen en niet mocht praten met anderen kan niet als geloofwaardig worden bestempeld.

Verder vertoont u een manifest gebrek aan kennis over het Afghaans parlement voor iemand die er twee jaar bijna dagelijks geweest is en voor een parlementslid werkte. De vraag om te vertellen wat u weet over het Afghaans parlement blokt u onmiddellijk af door te stellen dat u er niets over weet (CGVS G. M. (...), p. 22). U schat dat er misschien 100 personen zetelen in het parlement (CGVS G. M. (...), p. 22), terwijl het werkelijke aantal parlementsleden veel hoger ligt. Maar liefst 259 volksvertegenwoordigers zetelen in het Lagerhuis. Daarnaast zetelen ook nog eens 102 senatoren in het Hogerhuis (zie administratief dossier). U kan niets vertellen over de structuur van het parlement, weet niet wanneer de laatste parlementsverkiezingen hadden plaatsgevonden en weet ook niet wanneer de volgende parlementsverkiezingen gepland waren en of er problemen waren met de parlementaire verkiezingen (CGVS G. M. (...), p. 22). Dat is hoogst opmerkelijk gezien de parlementsverkiezingen hadden moeten plaatsvinden rond de periode dat u Afghanistan verlaten hebt. De termijn van het parlement verstreek in juni 2015 zonder dat een datum voor de volgende verkiezingen vastgelegd was door onenigheid binnen de regering over de kieswetgeving (zie administratief dossier). Het mag verwonderen dat iemand die op dagelijkse basis in het parlement kwam en rondreed met een parlementslid niet op de hoogte geweest zou zijn van wanneer de volgende parlementsverkiezingen zouden plaatsvinden, temeer omwille van de impact die de verkiezingen gehad zouden kunnen hebben

op uw beweerde tewerkstelling. Gevraagd wat er met uw job zou gebeurd zou zijn indien Nasir Ahmad Ghoryani niet zou herverkozen geraakt zijn, antwoordt u dat u dat niet weet en stelt u de vraag hoe u dat zou kunnen weten (CGVS G. M. (...), p. 22), hetgeen een bevreemdende reactie is. Men zou immers verwachten dat u zich over dergelijke vraagstukken die een rechtstreekse invloed hebben op uw leven en welzijn, namelijk het behoud van uw job, zou geïnformeerd hebben. Het feit dat uw kennis over het Afghaans parlement quasi nihil is, zelfs met betrekking tot de eventuele herverkiezing van uw baas, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling.

(...)

Tot slot leggen uw echtgenote en u tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop jullie tijdens jullie vlucht van Afghanistan naar Europa uw kaart van het parlement verloren zijn. Uw echtgenote verklaart dat deze kaart in haar handtas stak, die in een zak stak, die ze tussen Turkije en Griekenland in het water gegooid heeft omdat daartoe de opdracht gegeven werd (CGVS L. (...), p. 6-7). U verklaart eveneens dat jullie de kaart tussen Turkije en Griekenland kwijtgeraakt zijn, maar stelt daarna uw antwoord bij en zegt dat uw vrouw de handtas waarin de kaart stak verloren was op de bus in Servië (CGVS G. M. (...), p. 13). Geconfronteerd met jullie tegenstrijdige verklaringen over hoe jullie de tas en/of de kaart verloren zouden hebben, verklaart u dat uw vrouw dacht dat de kaart in de tas stak die ze op de bus in Servië verloren zou hebben (CGVS G. M. (...), p. 24). Deze verklaring is echter nog steeds tegenstrijdig met de hierboven aangehaalde verklaring van uw vrouw dat ze de tas met daarin uw kaart van het parlement in het water gegooid heeft tussen Turkije en Griekenland (CGVS L. (...), p. 6-7)."

De voormelde motieven, die in de bestreden beslissing integraal werden hernomen, vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoekster gaat enkel in op het motief inzake haar gebrek aan kennis over de tewerkstelling van haar echtgenoot als chauffeur voor het parlamentslid. Zij laat wat dit betreft gelden dat zij niet veel wist over het werk van haar echtgenoot omdat hij in Kabul woonde en zij in Lalander en hij enkel thuis kwam op vrijdagavond. Tevens stelt zij dat dit verre van onwaarschijnlijk is in de Afghaanse maatschappij en dat zij herhaaldelijk verklaard heeft ongeschoold te zijn. Verzoekster beperkt zich hiermee tot een herhaling van haar eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hierover, met name dat het in het licht van de twee jaar dat haar echtgenoot zijn job als chauffeur voor een parlamentslid uitgeoefend zou hebben en de drie jaar dat zij met hem gehuwd is weinig geloofwaardig is dat zij niets weet en dat haar echtgenoot haar niets verteld heeft over zijn job, te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar asielaanvraag weerlegt verzoekster de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar echtgenoot tewerkgesteld was als chauffeur van een parlamentslid, noch toont zij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door haar afgelegde verklaringen. Voorts gaat verzoekster inzake haar beweerde ongeschooldheid niet in op het motief in de bestreden beslissing dat op de taskara die zij in het kader van haar asielaanvraag heeft neergelegd vermeld staat dat ze studente is en dat zij hiervoor geen verklaring had. Aldus slaagt zij er ook niet in om dit motief van de bestreden beslissing onderuit te halen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde tewerkstelling van verzoeksters echtgenoot als chauffeur van het parlamentslid Nasir Ahmad Ghoryani en dus ook niet aan haar asielaanvraag dat daarin zijn oorsprong vindt en er onlosmakelijk met verbonden is.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van verzoeksters asielaanvraag omwille van de volgende redenen nog verder onderuitgehaald:

"De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt bovendien nog verder onderuitgehaald doordat uw echtgenote en u tegenstrijdige verklaringen afleggen over uw ontmoetingen met de taliban en over jullie vertrek van bij jullie thuis in Lalander naar het huis van uw zus. Zo verklaart uw echtgenote dat M. N. (...) tijdens zijn tweede bezoek gezegd zou hebben dat hij uw hele familie zou vermoorden indien u niet inging op zijn eis (vragenlijst CGVS L. (...), dd. 03.12.2015, vraag 5) terwijl u verklaart dat hij zei "je moet doen wat we de vorige keer besproken hebben" en dat dit alles was wat hij tegen u gezegd had (CGVS G. M. (...), p. 19-20). U verklaart de verschillende versies van deze ontmoeting door te stellen dat uw echtgenote de vraag misschien niet goed begrepen had (CGVS G. M. (...), p. 20). Deze verklaring houdt weinig steek gezien uw echtgenote deze verklaring aflegde in haar vrij relaas wanneer zij op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hadden tot haar vlucht uit Afghanistan. Ook uw andere verklaring dat uw echtgenote eenvoudig is en niet altijd alles

begrijpt (CGVS G. M. (...), p. 20), kan geen afdoende verklaring bieden voor jullie uiteenlopende versies van uw tweede ontmoeting met M. N. (...). Uw echtgenote verklaart immers zowel Farsi als Pashtou te spreken (CGVS L. (...), p. 4) en u verklaart Farsi te spreken en Pashtoe te begrijpen (CGVS G. M. (...), p. 4). Van enige communicatieproblemen in jullie huishouden kan dan ook geen sprake zijn.

Over uw vertrek van bij u thuis in Lalander naar het huis van uw zus verklaart u dat u alleen bent gegaan en dat uw familie twee dagen later naar het huis van uw zus is gekomen (CGVS G. M. (...), p. 22-23). Uw echtgenote verklaart dan weer dat jullie allen samen gereisd zijn van Lalander naar het huis van uw zus (CGVS L. (...), p. 8). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, herhaalt u louter uw verklaringen hierover (CGVS G. M. (...), p. 24). Het louter herhalen van eerdere verklaringen doet echter geen afbreuk aan bovenvermelde duidelijke tegenstrijdigheid.

Daarnaast legt uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar het eerste gesprek tussen M. N. (...) en uzelf zou plaatsgevonden hebben. Op de DVZ verklaarde uw echtgenote dat dit eerste gesprek in een kamer plaatsvond in jullie huis (vragenlijst CGVS L. (...), vraag 5). Tijdens haar gehoor verklaarde uw echtgenote dan weer dat dit eerste gesprek buiten plaatsgevonden had (CGVS L. (...), p. 13). Geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen, ontkent uw echtgenote verklaard te hebben dat jullie eerste gesprek in een kamer had plaatsgevonden (CGVS L. (...), p. 13). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen doet echter geen afbreuk aan bovengenoemde duidelijke tegenstrijdigheid. Nochtans haalde uw echtgenote bij aanvang van haar gehoor op het CGVS aan dat alles correct verlopen was bij de DVZ en ze niets wou verbeteren (CGVS L. (...), p. 2), zoals ook u niets wenste te corrigeren aan uw verklaringen afgelegd bij de DVZ (CGVS G. M. (...), p. 2).

Daarnaast legt u inconsistente verklaringen af over het tijdsverloop waarin de verschillende gebeurtenissen zich afgespeeld hebben. U stelt aanvankelijk dat u Afghanistan tien à vijftien dagen na het tweede bezoek van M. N. (...) verlaten heeft (CGVS G. M. (...), p. 17). Later tijdens het gehoor verklaart u dan weer dat u twee à drie dagen na uw tweede gesprek met M. N. (...) uw ontslag heeft aangeboden aan het parlamentslid en dat u twee à drie dagen later het land verlaten heeft (CGVS G. M. (...), p. 21), hetgeen erop neer zou komen dat het tweede bezoek van M. N. (...) vier à zes dagen voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben plaatsgevonden in plaats van tien à vijftien dagen zoals eerder door u verklaard. Uw echtgenote heeft dan weer geen enkel idee van de tijdsperiode die verstreken is tussen het tweede bezoek van M. N. (...) en jullie vertrek uit Afghanistan. Ze kan geen indicatie geven of de tijdsspanne tussen deze twee gebeurtenissen eerder een dag, een week, een maand of een jaar was (CGVS L. (...), p. 12). Daartegenover staat dat uw echtgenote wel kan verklaren dat er tien dagen à twee weken verstreken waren tussen de twee bezoeken van M. N. (...) en dat zij ook jullie huwelijk, haar verblijf in Lalander en jullie vertrek uit Afghanistan en verblijf in België op coherente wijze in de tijd kan situeren (CGVS L. (...), p. 3-4). Het feit dat uw echtgenote voor sommige gebeurtenissen wel in staat is tijdsaanduidingen te gebruiken, maar dan plots geen benul heeft van het verschil tussen een week en een jaar wanneer gepolst wordt naar het tijdsverloop van de verschillende gebeurtenissen in uw asielrelaas doen haar relaas weinig authentiek overkomen. Geconfronteerd met deze vaststellingen herhaalt uw echtgenote dat ze ongeschoold is, hetgeen hierboven reeds twijfelachtig werd bevonden en bovendien geen verklaring biedt voor haar wisselende vermogen om tijdsinschattingen te maken.

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuitgehaald doordat uw echtgenote niet op de hoogte blijkt van hoe uw eerste ontmoeting met M. N. (...) verlopen is. Gevraagd te vertellen over de eerste keer dat M. N. (...) naar jullie huis gekomen was, verklaart uw echtgenote tot driemaal toe niets te weten over deze ontmoeting (CGVS L. (...), p. 12). Uw echtgenote blijkt ook niet op de hoogte van wat u de taliban geantwoord zou hebben tijdens deze eerste ontmoeting met M. N. (...) (CGVS L. (...), p. 13). Van iemand die haar land ontvlucht omwille van bedreigingen door de taliban gericht aan haar echtgenoot en die op basis hiervan asiel aanvraagt, mag echter verwacht worden dat zij op de hoogte is van hoe de verschillende gebeurtenissen in grote lijnen verlopen zijn.

Daarnaast is uw weergave van uw gesprek met Nasir Ahmad Ghoryani waarin u hem op de hoogte stelt dat u niet langer voor hem kon werken doordat u benaderd was door de taliban om een aanslag te plegen op het parlement weinig overtuigend. Nadat u hem dit nieuws verteld zou hebben, zou het parlamentslid eenvoudig gereageerd hebben met "oké, jij moet het weten". Hij zou u geen verdere vragen gesteld hebben over de plannen van de taliban om een aanslag te plegen, noch over de talibs in kwestie door wie u benaderd zou geweest zijn (CGVS G. M. (...), p. 21). Het is ongeloofwaardig dat een parlamentslid dat te weten komt dat er plannen zijn om een aanslag te plegen op het parlement, toch het symbool van de prille democratie in Afghanistan, geen verdere vragen stelt om hier meer over te weten te komen teneinde de bedreiging in te schatten en de aanslag te verijdelen. Wanneer dit wordt opgeworpen, stelt u dat hij misschien geen verdere informatie nodig had (CGVS G. M. (...), p. 21), hetgeen een bevreedende reactie is voor iemand wiens leven gevaar loopt."

Ook deze motieven uit de ten aanzien van verzoeksters echtgenoot genomen beslissing die in de thans bestreden beslissing worden hernomen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 15, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en terecht redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Waar verzoekster bij haar aanvullende nota van 14 februari 2018 nog een kopie voegt van een dreigbrief van de taliban van 22 februari 2017 (met beëdigde vertaling) waarin zij stellen naar haar echtgenoot op zoek te zijn en ermee dreigen zijn broer te vermoorden indien hij niet bij de taliban komt, wordt nogmaals gewezen op de hoge graad van corruptie in Afghanistan waardoor er tegen betaling veel valse en vervalste Afghaanse documenten te verkrijgen zijn en op het feit dat verzoekster de tewerkstelling van haar echtgenoot als chauffeur van het parlementslid Nasir Ahmad Ghoryani niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat ook niet aannemelijk is dat de taliban er omwille van deze tewerkstelling mee zou dreigen diens broer te doden. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking en vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Bovendien betreft het hier slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De loutere omstandigheid dat deze brief een aantal elementen bevat die ook aanwezig zijn in een verslag van UNHCR over zogenaamde "*nachtbrieven*", doet aan het voorgaande geen afbreuk. Ook het bij de aanvullende nota van 14 februari 2018 gevoegde medisch verslag van 26 juni 2017 met betrekking tot de moord op de broer van verzoeksters echtgenoot betreft slechts een fotokopie waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend, temeer nu de erop aangebrachte stempel onleesbaar is. Bovendien, zo al zou worden aangenomen dat eruit blijkt dat de broer van verzoeksters echtgenoot is overleden aan de gevolgen van verwondingen door dodelijke wapens, dan nog blijkt eruit niet dat deze werden uitgevoerd door of in opdracht van de taliban omwille van het feit dat de echtgenoot van verzoekster niet zou hebben gehoorzaamd aan hun instructies. Voor het overige kan ook hier worden gewezen op de hoge graad van corruptie in Afghanistan en de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielaanvraag. Ook door bij haar aanvullende nota van 14 februari 2018 nog een kopie van de taskara van de broer van haar echtgenoot neer te leggen, vermag verzoekster de voorgaande beoordeling niet om te buigen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 8 februari 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verzoekster betwist deze informatie en verwijst hiervoor naar een rapport van Amnesty International van 27 april 2017 en een persartikel van Le Monde van 6 juni 2017. Deze bronnen hebben evenwel niet *in concreto* betrekking op de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, doch enkel op de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul. Bovendien blijkt uit deze informatie niet dat de erin opgesomde aantallen burgerslachtoffers het gevolg zijn van willekeurige aanslagen zonder aanwijsbaar doelwit en niet van doelgerichte gewelddaden of aanslagen tegen de hierboven geschreven “*high profile*” doelwitten. Uit voormelde informatie kan niet blijken dat de meerderheid van de slachtoffers Afghaanse burgers met een laag profiel waren die als dusdanig niet werden geïdendeerd.

Waar verzoekster nog wijst op de beslissing van Duitsland van 2 juni 2017 om geen Afghanen meer terug te sturen naar Afghanistan, wordt er op gewezen dat de *in casu* bestreden beslissing een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus betreft en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Uit het persartikel waarnaar verzoekster verwijst, blijkt enkel dat Duitsland (tijdelijk) uitzettingen naar Afghanistan heeft stopgezet, doch er blijkt niet uit dat Duitsland op dat ogenblik aan elke Afghaan een subsidiaire beschermingsstatus toekende. Evenmin blijkt eruit dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoekster nog verwijst naar de arresten nrs. X, X en X van respectievelijk 30 juli 2013, 30 september 2013 en 4 oktober 2013 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu deze arresten enerzijds verwijderingsmaatregelen tot voorwerp hebben en de *in casu* bestreden beslissing een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus betreft en anderzijds betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Afghanistan op eerdere tijdstippen.

In de mate dat verzoekster ten slotte betwist dat zij in Kabul over een veilig vestigingsalternatief zou beschikken, wordt er op gewezen dat *in casu* geen toepassing werd gemaakt van de mogelijkheid waarin artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet voorziet om geen subsidiaire bescherming te bieden indien er in het land van herkomst een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief voorhanden is. Verzoeksters grieven hierover zijn dan ook niet dienstig.

Aldus toont verzoekster niet aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaten, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN